

ADVENT – ČAS NADĚJE

Vybráno z rozhovoru Terezy Spáčilové s režisérem Jiřím Strachem (43 let), autorem druhého dílu „Anděl Páně“, který měl premiéru právě před rokem a letos v říjnu se promítal také v Bernu.

Čas od času nařknou J. Stracha z náboženské propagandy. Ne proto, že natočil už druhého Anděla Páně – ten ostatně ve svém humoru zůstává až dryáčnický světský. Jiří Strach je ovšem "katolický režisér". A být katolickým režisérem v zemi odkojené Jiráskem, to může být někdy očistec.

Sešli jsme se po víkendu, kdy se poprvé film promítal, a na Strachovu pohádku z nebe přišlo historických 188 tisíc diváků. Režisér, byl ještě v šoku: "Ani v nejdivočejších snech jsem si nepředstavoval, že bude takový zájem. Navíc, i kdybych byl nejlepší filmař na světě, nad sebou mám ještě jednoho Režiséra, toho úplně Nejvyššího. A nebude to falešná pokora, když tvrdím, že jde hlavně o Jeho zásluhu. Bůh zkrátka dopustil hit, já se jenom svezl," říká J. Strach.

- Status katolického režiséra už vám asi nikdo neodpáře. Není u nás spíš na překážku?

Když chystáte "trochu jiný" film o Husovi, tak rozhodně. Jinak je to ale hezká nálepka. "Katolický režisér Strach chystá film." No to zní přece náramně, ne?

- Nežádoucí jste si tedy nikdy nepřipadal?

Jako jestli mě mlátili za to, že jsem pámbíčkář? To už jsem spíš dostal nakládačku coby slávista – jó, fotbal, TO je víra.

- Jak se vlastně v Česku prosazuje pohádka o nebi? Musel jste žadonit o peníze?

Jako všichni čeští filmaři. Česká televize chtěla, abych točil zase televizně, do kina se prý už stejně nechodí. Řekl jsem buď kino, nebo nic. Dostal deset miliónů, ale to byl samozřejmě jenom základ. Na grant jsem byl pro změnu moc komerční, zafungovala až moje "přednáška" o "křesťanských kořenech a identitě Evropy". Pak jsem rozesílal prosebné emaily na všechny strany. Nebudu vypočítávat, kdo všechno se ani neobtěžoval odpovědět – firmy, pro něž jsou dva tři milióny halířová položka...

- Jak vlastně katolická církev reaguje na to, když si někdo dělá „srandu“ z Boha?

ČESKÉ VÁNOČNÍ BOHOSLUŽBY 2017-18 ve Švýcarsku

23.12.2017 – sobota – **předvečer Štědrého dne**
18.15 – Winterthur (mše se zpěvem koled)

24.12.2017 – neděle – **Štědrý večer**
22.30 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

25.12.2017 – pondělí – **Slavnost Narození Páně**
10.00 – Aarau – sál kostela Petra a Pavla

26.12.2017 – úterý – **Svátek sv. Štěpána**
10.00 – Luzern

30.12.2017 - sobota – **Předvečer Posledního dne roku**
18.15 – Winterthur (**Děkováná bohoslužba, po ní předsilvestrovské posezení!**)

31.12.2017 – neděle – **Poslední den občanského roku (Svátek Sv. RODINY)**
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)
(**po mši silvestrovské posezení!**)

1.1.2018 – pondělí – **NOVÝ ROK – Slavnost Matky Boží Panny Marie**
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

5.1.2018 – pátek – **První pátek v lednu**
19.30 – Zürich (Krypta kostela Liebfrauen)

6.1.2018 – sobota – **Svátek Tří králů**
18.15 – Winterthur

7.1.2018 – neděle – **Svátek KŘTU PÁNĚ**
10.00 – Aarau
19.00 – Zürich (Krypta – Herz-Jesu Wiedikon)

Končí doba vánoční!

**Radostné vánoce
a požehnaný celý nový rok 2018
přeje všem váš misionář**

P. Špaat

Pozval jsem kardinála Duku na předpremiéru pro kamarády. Nervy mi hrály, bál jsem se, jestli jsme ten humor z nebes nepřepískli. Po projekci jsem se na něj vrhl. "Tak co, pane kardinále, máme imprimatur?" Chvilí si mě vychutnával, ale pak: "Jo, máte." Jen jednu věc řešil: káležící holubici jako symbol Ducha svatého. Nakonec si prý vybavil výjev z Jóba na stěnách Sixtinské kaple. Nazlobený Bůh v něm Izraelcům ukazuje záda, ale jak Michelangelo maloval vše nahé, „nejsou ta záda jen záda. Tak jsem si řekl, že jestli si to mohl dovolit Michelangelo, tak Strach taky," dodal.

- *Pokud vím, jste – stejně jako Duka – dominikán. Co obnáší stát se členem církevního řádu?*

Právě že nic. Jsem terciářem – členem třetího řádu pro laiky. Tři roky máte něco jako zkušebku a potom můžete přijmout ten doživotní závazek. Není to ale tak, že bych žil v klášteře. Žiju normální život, manželství... Spíš říkejme, že jsem ve fanklubu svatého Dominika.

- *Procesně: co všechno obnáší být terciářem dominikánů?*

Řekněme, že se hlouběji zabývám jednou z mnoha duchovních cest, že se s ní identifikuji. A až umřu, nemusím mít oblek. Smím být pohřben v dominikánském hábitu, pročež už se na svůj pohřeb těším.

- *Když jsme se dostali až k hrobům: prý jste nedávno bojoval s krizí středního věku. Co vás tak semlelo?*

Práce. Věk by mi ani tak nevadil, ale sešlo se mi hodně pracovních zklamání. Neúspěch filmu „Vrásky z lásky“, následně jsem přišel o film „Wilsonov“ – historická komedie, projekt, na němž jsem makal čtyři roky. A nakonec o nové filmové zpracování Jana Husa. U Vrásek jsem doufal, že lidi přijdou aspoň na herecké legendy, ale rozkřiklo se, že je to film o důchodcích, a bylo po naději. Já přitom ve Vráskách utopil honorář, v podstatě jsem pracoval pět let zadarmo. Ještě že mám doma svatou ženu, která vždy stojí při mě a dodává mi naději.

Když jsem si chtěl spravit chuť dalším srdečním projektem, Wilsonov, byl jsem z projektu odvolán, protože jsem nechtěl točit něco, co je absolutně nepřipravené. Kritici pak neúspěch filmu hodili na Marka Epsteina, ale toho budu hájit, dokud budu dýchat. Jeho scénář byl dobrý, film zvorál nevhodný producent, který si hrál na producenta z Hollywoodu. Takže to byly dvě rány najednou – a pak ještě třetí: kauza Jan Hus. A tak jsem šel dosti k zemi...

- *To byla ta krize?*

Najednou jsem začal pochybovat, jestli to chci vážně pořád dělat – bojovat za dobré věci, ponižovat se a zebat o prachy. Uvažoval jsem, že půjdu studovat psychologii, otevřu si soukromou praxi a budu stárnoucím ženám za peníze říkat, jak jsou krásné. Manželka mi naštěstí připomněla, že i kdybych už nic jiného nenatočil, mám Anděla Páně, u něhož lidi míchají ty vánoční saláty. A že tedy snad něco umím. Ale trvalo mi, než jsem se oklepal.

- *Co přesně se dělo kolem Jana Husa, kterého nakonec natočil Jiří Svoboda?*

Eva Kantůrková – autorka scénáře – měla jiný názor na to, jak husovské téma podat. Nakonec rozhodl její zjednodušující štempl, že Strach Husa vidí katolicky, což je přesně ten argument, jenž funguje na lidi bez informací. Já paní Kantůrkové neberu právo vyprávět Husův příběh, ostatně našla si ho dřív než já. Jen si myslím, že kdyby skutečně chtěla naslouchat současným husitologům, viděla by ho kritičtěji očima. Ano, jde to těžko, protože Husa dodnes spousta lidí vnímá jako absolutní vzor, bojovníka za pravdu a spravedlnost.

Jenže pravda musí být vždy v lásce, láska bez pravdy a pravda bez lásky jsou průšvih. A Hus sice pravdu mnohokrát měl, ale do lásky ji prostě nebalil. Místo toho házel arcibiskupovi Zbyňku Zajícovi na Malé Straně šutry na dveře.

- *Z čeho jste ve své verzi vycházel?*

Četl jsem historika Jiřího Kejře, s profesorem Čornejem jsme jeho pohled rozebírali. Scházel jsem se s dalšími historiky, kteří se tématem zabývají. Já Husa nechtěl vyjevit tak, jak ho vidí Strach, ale jak je o něm uvažováno současnými experty. Protože Hus je opravdu plakat. Politicky mnohokrát zneužitý plakat. Nejdřív Jirásek – dobře, ten chtěl aspoň dodat národu naději. Masaryk fangličku Jana Husa vytáhl, protože jím budovaná národní svěbytnost přece nemohla být rakousko-uhersky katolická. A nakonec z něj Nejedlý udělal komunistu. Teď máme svobodu, tak proč se na něj nepodívat jinak? Víc pravdivěji?

- *Herci o vás mluví jako o jednom z nejpokornějších režisérů. Snad jen Jiří Mádl přistupuje k filmařině s podobným respektem.*

On a Vojta Kotek. Přitom už natočili úspěšné celovečeračky, oni, vysmívání herci bez školy, jimž tvůrčí zápal nikdo nevěřil. Komu z dnešní FAMU se to podařilo?

- *Vy sám film vyučujete na filmové škole v Písku. Jinak, předpokládám.*

Když přijímám nové studenty, na rovinu jim říkám, že je chci naučit řemeslo. Postavit záběry, vést herce, napsat scénář, který bude fungovat. Jestli budou mít schopnost sdělit příběh a naplnit ho něčím hlubším, to je na nich. Ale nechcete se vrátit radši k tomu Bohu? To je příjemnější povídání.

- *Chci. V rozhovorech často citujete bibli. Až to působí, že skoro nic jiného neděláte, než že ležíte v žalmech a na YouTube projíždíte různá kázání.*

Vybavuje se mi rozhovor s Ivanem Medkem. To už byl hodně nemocný, asi už se dotýkal nebeské brány, a říkal krásnou věc. "Nejdřív jsem četl beletrii. Pak jsem zjistil, že nechci ztrácet čas příběhy, které si někdo vymyslel, tak jsem přešel na literaturu faktu. A i tu jsem nakonec odložil, protože mě přestalo zajímat, co bylo. Teď čtu jen Bibli, protože mě zajímá, co bude." K poznání, že veškerá lidská moudrost je obsažena v téhle knize, asi člověk musí dožrát.

- *Po nástupu papeže Františka se zdá, že církev nastoupila novou cestu. Napraví jí to pověst?*

Papež Francesco je úžasný. Naprosto srozumitelný chlapík, od prvního slova, které řekl z toho slavného balkónu: „Buona sera, dobrý večer“. Najednou před sebou máte živého člověka, můžete se ho dotknout. Každé ráno čtu na Radio Vaticana jeho kázání, to je prostě paráda. Ale pozor, neříkejme, že je liberál. Co udělal? Vyhlásil rok milosrdenství, což znamená, že jenom ještě více osvětil už tak nekonečnou Boží vlastnost. V rámci Božího odpuštění je možné například rozhrěšovat i potraty, to ale neznamená, že církev dává potratům zelenou. Liberalismus je slovo našeho horizontálního světa, zatímco milosrdenství je slovo vertikální. Mezi tím vidím fatální mravní rozdíl.

- *Aniž budete dělat nábor: co dnes může církev nabídnout mladému člověku?*

No, obávám se, že toho není moc. Ale to není jen problém současné církve. Když je člověku dvacet, chce žít. Bavit se, chodit s holkama – do smrti daleko, tak k čemu potřebovat Boha. Pak ale zestárnete a pohled se vám změní. Poznal

jsem to s Jiřinou Jiráskovou (významná česká herečka). Jak neměla děti, dělal jsem jí takového náhradního vnuka a staral se o ni v posledních chvílích. Život prožila jako rokenrol, ale těsně před nebeskou bránou jako by si začala přát, aby byla nějaká naděje. Říkala mi: "Jiříčku, já už všemu věřím. Tamhle v rohu mám Pána Boha, každý večer se k němu modlím. Jediné, co nechápu a co nemůžu jen tak přijmout, je to početí u Panny Marie. Jak se to mohlo stát?" Tak jí povídám: "Jiříčko, věříš, že Bůh je všemohoucí?" – "Věřím." – "No tak jestli je VŠEmohoucí, pak je to úplná maličkost." Bylo ale vidět, že ji to trápí, tak jí říkám: "Víš co, úplně se na to vykašli, tak v to nevěř. Až jednou budeš stát před Bohem a Bůh ti řekne: Ty jsi měla nějaký problém s tou mojí všemohoucností, vid?" tak mu odpovím: „Pane Bože, ale tys mě stvořil s racionalitou, která mi neumožnila to přijmout. Tedy nikoli já za to můžu, ale ty." Ta byla tak šťastná! A když umírala – byl jsem u ní v pátek a odešla v pondělí –, ještě jsme se naposledy pomodlili. Tak pochopený Otčenáš, tak prožitý jako od Jiřiny Jiráskové tři dny před smrtí jsem snad ještě nezažil. Její touha, aby to nebyl konec, aby bylo něco, co ji přesáhne, byla opravdu veliká. A tohle si – myslím – zažije každá generace. Vždyť kde byla v devatenácti letech má babička, která mě přivedla k víře? Zamílovaná do mého dědy... Na Boha si v té chvíli ani nevzpomněla.

JEŽÍŠ – Syn Boží a Syn člověka

(Vánoční zamyšlení – trochu jiné – od **P. Guy Gilberta**, který se stará o delikventní mládež v pařížských ulicích)

Pokusím se načrtnout Ježíšův portrét. Byl chudý a zároveň bohatý. Narodil se v jeslích, na velmi prostém místě. V dospělosti pracoval rukama – to byla jeho chudoba. Ale všude, kam přišel už jako kazatel, ho zvali na večeri. Pohostinnost v orientálním světě je pověstná. Oslavovali ho. Všude se tísnily davy. Maří Magdaléna vytáhla své nejlepší parfémy. Byl opravdu hvězda.

Ale také ho nesnášeli, pomlouvali ho, nadávali mu, vyhrožovali smrtí. Byl to rebel. Tento charakterový rys se projevil už v dětství, kdy se ztratil rodičům v Jeruzalémě. Bylo mu kolem dvanácti let, prostě utekl. Jeho rodiče si toho nevšimli včas. Když přišli domů, zjistili, že kluk tam není... Jako šílení po něm všude pátrali až ho nakonec našli, jak s velkou autoritou diskutuje s velekněžskou radou v chrámu. Mluvil úžasně, lidé žasli a říkali: „To snad ani není možné...?“

Jeho rodiče k němu přišli a snažili se ho přivést k rozumu. „Chlapče, vždyť jsi utekl!“ A on na to: „Starám se o záležitosti svého Otce.“

Toto dítě bylo rodiči velmi milováno a to také patřilo k jeho bohatství. Protože je Syn Boží, věříme, že byl dokonalý, ale zapomínáme, jak se o to po lidské stránce zasloužili Maria s Josefem, kteří byli výjimečně dobří lidé. A on byl podoběn svým rodičům.

Od malička byl pravdivý, nikdy se nepaktoval se lží. Měl dar říkat, co mu vnukl jeho nebeský Otec, a to bez vytáček. Nesnášel pokrytectví. Jedl s hříšníky, i když věděl, že se to těm

tzv. „svatým“ nebude líbit. I politikům říkal jasně, že člověk je na prvním místě. Ale přitom nebyl žádným revolucionářem! Co by asi řekl dnešním politikům, našim evropským presidentům a zákonodárcům? Socialistům by asi řekl: „Ukradli jste mi program. Kdo řekl, že by mělo být všechno společné a pro všechny stejně? To je můj nápad! Převzali jste tento program, ale nechtěli jste do něj zapojit Boha. Proto se to nedaří...“

Chtěli ho provolat za krále, ale On nikdy nechtěl být politikem. Chtěl reprezentovat všechny vyvržence světa. „Zaujal poslední místo, které mu nikdo nemohl vzít!“ (Ch. de Foucauld)

Přitom se nevyhýbal žádné i čistě lidské situaci. Jeho prvním zázrakem bylo proměnění vody ve víno na svatbě, aby potěšil lidská srdce. *Úžasně gesto!* Rozmnožil chleby a ryby, když jeho posluchači měli hlad a nikde v dosahu žádné stánky s rychlým občerstvením ještě neexistovaly.

Měl rád také přírodu – úžasně dílo svého nebeského Otce. Hodně mluvil o zvířatech, polních lilích, kvetoucích stromech. Jeho oči se těšily pohledem na ovoce, vinnou révu, rašící pupeny...

Nikdy se nestavěl do pozice soudce. Jen kladl otázky. Když se setkal u studny se Samařankou, promluvil s ní, i když věděl, že má několik manželů, ale nesoudil ji. Když se všichni vrhli na prostitutku a chtěli ji zabít, neřekl nic, jen psal na zem do písku a prohlásil: „Kdo je bez viny, ať hodí první kamenem!“ A ti „nejváženější, nejsvatější“ zmizeli jako první.

Ježíš vždycky nechal druhé, ať se posoudí sami. To velká psychologická dovednost – neubíjet hned druhé příkázáními a paragrafy, ale pomoci druhému objevit v hloubi sebe samého, co je třeba dělat. Byl to tedy velký psycholog i zdatný psychiatr, ale nikdy nepožadoval honorář! Vlastně ano, něco chtěl: „Jdi a už nehřeš. Je ti odpouštěno. I ty odpusť a miluj ze všech sil!“

Kristus nikdy neschvaloval zlé činy, ale nabízel odpuštění, smíření a nový začátek. Žádal také po oběti, aby odpustila, a po pachateli, aby požádal o odpuštění. Dobře věděl, že když to oběť udělá, zbaví se břemene nenávisti. Pachatel bude cítit, že mu bylo odpuštěno, a může se změnit. Oběť se zase nebude mučit tím, že by stále znovu myslela na svou zášť a pomstu.

V jeho pohledu musela být velká síla lásky, která uzdravovala. A naprosto zdarma. Často mu ani nepoděkovali. A je to stejné i za dva tisíce let poté. Přesto to dělejme stejně jako Ježíš: dávejme svou lásku zdarma a stejně jako On nechme lidem svobodu. Nezištnosti se nedá odolat. Nikdy!

Kristus nám po sobě nezanechal žádný majetek. Zanechal nám však svátost oltářní (Eucharistii) a svátost smíření. To je Jeho i náš poklad! Mše svatá: nic cennějšího a přitom tak obyčejného nemáme. Když apoštolové sdíleli s Ježíšem poslední večeri před jeho smrtí, jen prostě podle židovského zvyku leželi u stolu. Jen v jedné chvíli Ježíš rozlámal chléb a řekl: „To je mé Tělo.“ Pak kalich s vínem: „To je má krev, která se prolévá na odpuštění vašich hříchů.“ A byla první mše svatá. Žádné rubriky s předpisy, kdy se má klečct, kdy stát, zda se má používat latina či národní jazyky, zda se má sloužit zády k lidem, zda to musí být vždy jen v kostele... Kristus se možná nad našimi dohady buď dobře baví, anebo je i zoufalý z toho, jak nám jde o naprosto nepodstatné věci. Kněžím ve své době přece řekl: „*Slepi vůdcové, cedíte komára, ale velblouda polykáte!*“ (Matouš 23,24)

A ještě jedna důležitá věc z Kristova života: *ticho a mlčení!* Pravidelně odcházel do samoty, opouštěl ruch světa, aby mohl pobývat jen se svým nebeským Otcem, naslouchat mu a hovořit s ním. V tichu a mlčení čerpal od svého Otce sílu. To platí i pro nás, *a nejen v době adventní!*

VÁNOČNÍ SBÍRKA NA INDII: Milí krajané, tak jako každý rok si dovoluujeme do tohoto čísla přidat složenku s prosbou o podporu díla *Otce Meda* v Indii. Za každý příspěvek upřímně díky! (Vloni jsme přispěli 5.300,- Fr)

PRAVIDELNÉ ČESKÉ A SLOVENSKÉ BOHOSLUŽBY

- Zürich:** každou neděli v **19.00** hod. v kryptě kostela Herz-Jezu Wiedikon, Aemtlerstr. 49 (*přátelské posezení* ve farním klubu po mši svaté každou *poslední neděli* v měsíci)
- Winterthur:** každou sobotu v **18.15** hod. v kapli Panny Marie u kostela St.Ulricha Rosenberg, Seuzacherstr. 1 (*přátelské posezení* u káfé po mši svaté každou *druhou sobotu* v měsíci!)
- Aarau:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **10.00** h. v sále pod kostelem St.Peter und Paul (u vlak. nádraží)
- Luzern:** každou **4.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v kryptě kostela St.Karl u Karlsbrücke, Spitalstr. 93 (V Aarau i Luzernu po mši svaté *přátelské posezení* u káfé)
- Každá středa:** SETKÁNÍ MLÁDEŽE (slovenské i české) v Italské misii na Feldstr. 109 od **20.00** hodin. Italská misie, kostel Don Bosco, Feldstr. 109, Zürich (**končí 20.12.2017 a začíná 10.1.2018**)
- Každý čtvrtek:** SPOLEČENSTVÍ MODLITBY v Italské misii na Feldstr. 109, kostel Don Bosco, od **19.00** mše sv., po ní modlitba růžence; v postní době pobožnost „*křížové cesty*“, v měsíci květnu „*májové pobožnosti*“ (**končí 21.12.2017 a začíná 11.1.2018**)
- První pátek v měsíci:** slovenská mše sv. v **19.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 36, Zürich
- Slovenské mše sv.:** v **Zürichu:** každou neděli v **09.30** hod. v kryptě kostela Liebfrauen, Weinbergerstasse 34
v **Basileji:** každou **2. a 4.** neděli v měsíci v **17.30** hod. v kostele Allerheiligen, Neubadstrasse 95.
v **Bernu:** každou **2. a 4.** sobotu v měsíci v **17.30** hod. v kryptě kostela Dreifaltigkeit na Taubenstrasse 6 v blízkosti hlavního nádraží
v **Ženevě:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **16.30** hod. v kostele St. Julien, Rue Virg.-Malnati 3, **Meyrin**
v **Lausanne:** každou **1. a 3.** neděli v měsíci v **10.00** hod. v Chapelle du Servan, Chemin E.-Grasset 12

Aktuální informace najdete také na www.slovaci.ch !

MIMOŘÁDNÉ AKCE

POSTNÍ DOBA v roce **2018** začíná Popeleční středou **14. února**. Udílení popelce při mši sv. ve středu od **20.00** hod. slovenská v Kryptě kostela Liebfrauen a ve čtvrtek **15.2.** od **19.00** hod. česká v Italské misii v Zürichu.

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVA v roce **2018** bude (jako obvykle) ve Flüeli-Ranft v pensionu Klausenhof ve dnech **22.–25.3.** *Pozvánky s přihláškou dostanete začátkem ledna (kdo jezdíváte pravidelně), jinak si je vyžádejte u paní Jobové, T: 055-240 52 22.* Obnovu povede P. **Antonín PRAŽAN**, salesián, vyučující na Biskupském gymnáziu v Prostějově.

POUŤ na MARIASTEIN ke Dni matek se koná druhou neděli v máji: 13.5.2018, začátek mše sv. ve 12.30.

NÁRODNÍ POUŤ DO EINSIEDELN v roce **2018** se koná v neděli **3. června**, poutní mše začíná ve **12.30** h. Na pouť je pozván a účast přislíbil Otec **biskup Pavel POSÁD**, pomocný biskup českobudějovický. Bude udělovat také svátost křtu dospělým, biřmování a 1. svaté přijímání.

Prosím všechny krajaný, aby si už nyní tento termín rezervovali !!!

Svátost manželství v roce 2017:

V uplynulém roce se v rámci České misie ve Švýcarsku připravovalo na manželství 9 mladých párů. Vlastní svatby se pak konaly v jejich domovině: od Prahy až po Košice.

Všem novomanželům přejeme stálou Boží pomoc a požehnání, aby po celý společný život zůstali svému svatebnímu slibu věrni.

Křest v roce 2017:

Také několik rodičů vykonalo přípravu na křest svých dětí v rámci České misie, ovšem i křty jejich dětí se pak konaly v jejich původních domovech.

Do věčnosti byli odvoláni:

1. Veselá Jaroslava – 25.12.2016 – 81 let – Winterthur
2. Kosina Irena – 7.1.2017 – 87 let – Bern
3. Slavíková Jiřina – 19.1.2017 – 87 let – Zürich-Leimbach
4. Vomáčka Jiří – 20.1.2017 – 69 let - Zürich
5. Bím František – 26.1.2017 – 91 let – Zürich
6. Neuwerth Miroslav – 1.2.2017 – 87 let – Zizers/GR
7. Kratochvíl Marie – únor 2017 – 97 let – Kerzers/FR
8. Havlíková Bohumila – 10.3.2017 – 67 let – Fribourg
9. Ježek Jiří – 27.4.2017 – 75 let – Buchs/SG
10. **P. Birka Jan** – 9.6.2017 – 89 let – Stará Boleslav/CZ, do roku 1990 český misionář ve Švýcarsku
11. Lauterbach Jaroslav – 29.6.2017 – 91 let - Winterthur
12. Stupková Marie – 17.8.2017 – 93 let – Brno (Luzern)
13. Zátka August – 3.10.2017 – 88 let - Basel
14. Skuhřavá Jaroslava – 7.11.2017 – 87 let – Zürich
15. Sokolová Marie – 22.11.2017 – 91 let - Olten

HLAS MISIE Oběžník České katolické misie ve Švýcarsku. Vydává: P. Špaček Antonín, Brauerstrasse 99, 8004 Zürich. Tel. 044 –241 50 25; E-mail Adresse: spacek.misie.ch@email.cz
Tisk: Offset Holend AG - Töpferstrasse. 26, 8045 Zürich , T: 044 - 272 52 76; offholend@swissonline.ch

